

Albina

REVISTĂ - POPULARĂ

apare

în fiecare

Duminică.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu
 P. Gârboviceanu
 G. Coșbuc
 General P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 I. Gtescu
 P. Dulfu
 V. S. Moța
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu
 Const. C. Pop-Tașcă.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală

TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone albe, Brilliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru toalete.

Articole pentru menajiu, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirit denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naltalină iefină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburile alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat uleiul din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de canciucărle și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricii și Chirurgiei, Opticii și Dentisticii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Leuse, pompe trage-lapte și biberoane, plosci și ligheane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, siringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisatoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 » » » 6 luni » 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anualuri 1 leu înia. Mica publicitate, 5 bani cuvintul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Limba Românească. Cuvântarea M. S. Regelui și a d-lui Ion Kalinderu. — G. Coșbuc, Lova și Pelagra. — Moș Neagu, Renul. — Mihail Sadoveanu, Scrisori trimise de un prieten pribeng.—Pr. Al. Miculescu, Mânia.—Gh. Manolescu, Sindicatele agricole.—Pr. Ion D. Mihalu, Satana și Lupul (Legendă). — Al. G. Gălășescu, Dela Marea Neagră prin Dunăre, Main și Rin, la Marea Nordului.—C. C. Pop.-Tașcă, Războiul Ruso-Japonez.—Teatrul la sate. — Societăți economice la sate.—Informațiuni.—Mulțumiri.—Necrolog.—Poșta redacției.

Sfaturi: Stărpirea muștelor.

Ilustrațiuni: M. S. Regele. — Renul. — Napoleon I. — Marea Nordului.

LIMBA ROMÂNEASCĂ

Vineri 1 Aprilie, M. S. Regele a ținut la Academia Română o cuvântare, care trebuie să umple inima de bucurie a întregului neam românesc. M. S. Regele s'a ridicat contra stricărei limbii românești prin împeștițarea ei cu vorbe din limbi streine și consideră aceasta ca un pericol național. Publicăm aici această cuvântare și rugăm pe toți Românii cu știință de carte, să urmeze sfaturile Regelui nostru, căci limba, e cel mai scump odor al unui popor.

CUVÂNTAREA M. S. RECELUI.

«Urările cu cari și de astă-dată salutați venirea Mea printre domniile voastre, și credincioasele mărturisiri ce Mi le rostifiți din partea Academiei, 'Mi sunt deosebit de scumpe. Cu aceeași căldură de inimă vă mulțumesc și vă reînnoiesc statornicul meu interes pentru lucrările d-voastre.

«Mă bucur de câte ori am prilejul de a lua cuvântul în acest locaș, unde am auzit atâtea conferințe atrăgătoare și dizertațiuni iscusite cari au răspândit lumini noi asupra trecutului nostru și îndrumări înțelepte pentru propășirea științei, aducând astfel un material de mare preț pentru lărgirea templului care adăpostește sufletul neamului românesc.

«La temelia acestui templu se află limba, această duioasă limbă românească care 'Mi-a devenit îndoit de scumpă din ziuu când am auzit-o răsunând pe buzele neuitatei Mele copile și de când, spre a Mea mângâiere, urmașii Mei o grăiesc în jurul Meu.

Mănat de această simțire, am propus Academiei, acum 21 de ani, întocmirea dicționarului «*Etymologicum magnum Romaniae*» având mai ales în vedere culegerea și păstrarea acestor cuvinte vechi, cari —deși obârșia lor este slavonă, grecească, sau turcească— alcătuiesc originalitatea și bogăția limbei.

«Dorința Mea eră ca Academia să scape aceste odoare amenințate a cădeă în uitare, redându-le locul la care au drept, și să puie o stavilă la acel val de nepăsare pentru graiul bătrânesc, stărpind tot odată buruienile neologismului cari înăbușe limba strămoșească. Limbile își au într-adevăr viața lor proprie care se dezvoltă după niște reguli statornice, însă înrăurirea scriitorilor de frunte și a academiilor asupra acestei dezvoltări este de asemenea netăgăduită.

«De ce să ne ferim de aceste locuțiuni vechi, cu obârșie așă de curată ca aceea a liturghiei și a letopisețelor Țării, și cari nici măcar arhaisme nu sunt, de oarece le întâlnim în limba bisericii și a poporului? —Mult mai de temut sunt aceste neologisme sterpe, cu formă și înțeles pocite, cari nu aduc nici o idee nouă, ci izgonesc numai cuvinte curat românești spre a le înlocui cu altele străine cu înțeles absolut identic, ca spre pildă: «avansare» în loc de înaintare; «voiaj» în loc de călătorie.

«Aceste parasite răutăcioase sunt miș; numărul lor crește pe zi ce merge, și sfârșitul va fi schilodirea limbei. Strecurarea lor o datorim în mare parte viefei politice, obiceiurilor apusene și educațiunii copiilor în străinătate. Aceste înrăuriri n'au fost totdeauna norocite, nu numai asupra

Costin Paron

limbei, ci și asupra moravurilor, cari au pierdut poate mai mult decât au câștigat. Urmarea cea mai de plâns a acestei greșite îndrumări este șanțul ce se sapă între limba claselor culte și neprihănită limbă a poporului. Despărțenia aceasta trebuie dar cu orice preț preîntâmpinată, ca o primejdie pentru neamul românesc a cărui unitate se întemeiază pe legea și limba sa.

«Știu că Academia și un mănuchiș de scriitori vrednici luptă cu o patriotică osârdie spre a alungă această vătă-mătoare cotropire, însă râvna și silințele tuturor nu vor fi de prisos spre a aduce la bun sfârșit această operă de în-sănătoșare.

«Iată pricina pentru care o grabnică dare la lumină a dicționarului este atât de dorită de Mine. Imi dau seama de greutățile lucrării, de timpul ce cere, totuși cred că în acest lung șir de ani s'ar fi pusul îndeplinî în mare parte programul alcătuit. Dacă mai zăbovim, știrbirea și schimonosirea limbei se vor întinde tot mai mult, iar îndreptarea va fi cu atât mai anevoioasă.

«Aștept dar cu nerăbdare ca Etymologicum să fie cât mai curând pus în mâna tuturor, avându-se grija ca în-tocmirea lui să fie cât de întreagă, cu un număr de citațiuni bine alese, însă limitat, spre a nu se înămolî lucrarea într'o prea mare întindere. Perfecțiunea lui are mai puțină însemnătate decât ființa lui.

«Sunt încredințat că Domniile-Voastre veți întâmpină aceste mici îndrumări ce 'mi-am permis a le așterne ca un semn al viuei Mele dorințe de a vedea Etymologicum odată desăvârșit spre cinstea Academiei și folosul genera-țiunilor viitoare.

Inainte de a vorbi M. S. Regele, d-l Kalinderu, președintele Academiei Române, a rostit următoarele cuvinte:

Sire,

Neumărate și de multe feluri sunt dovezile de înalt și luminat sprijin, ce Majestatea Voastră a binevoit a da până acum Academiei Române.

Multe sunt ședințele la care a binevoit a ne face deosebita onoare de a asista, luând chiar parte activă la unele din ele, prin cuvântări călduroase și comunicări de neprețuit interes pentru istoria noastră națională.

Dar mai numeroase sunt îndemnurile, cu care ne-ați cinstit fără încetare în modesta noastră muncă pentru dezvoltarea culturii române.

Pentru toate acestea, îngăduiți-mi Inalte Protector, a depune la Picioarele Voastre, în numele tuturor membrilor Academiei expresiunea adâncii noastre recunoștinți, împreună cu încredințarea că, pătrunși de mărețul scop al Academiei, vom lucra cu toată râvna la aducerea lui la îndeplinire, corespunzând astfel așteptărilor ce M. V. a pus dela început în acest înalt așezămînt.

Facem această făgăduință, pentrucă știm că munca, ale cărei roade sunt cele mai dulci plăceri, este legea supremă a ființei omenești și principiul de viață dătător, care duce înainte oameni și națiuni.

Am avut bucuria și onoarea prezenței Principelui Moștenitor la ședința de deschidere a acestei sesiuni generale. Alteța Sa Regală, care e chemat a continua opera de progres național a M. Voastre, prin cuvintele cu cari a primit omagiile noastre, ne-a dat încă odată mărturia viului interes ce poartă Academiei.

Majestatea Voastră, cunoscând că toate se dobândesc prin deprindere, până și virtutea, a binevoit a aduce în mijlocul nostru pe A. S. Regală Principele Carol, a cărui dezvoltare e urmărită cu dragoste plină de frumoase speranțe, de toată suflarea românească. Urăm celui mai scump odor al țării, să întrupeze toate însușirile Augustului Său Unchiu și suntem adânc recunoscători M. Voastre pentru această nouă și puternică dovadă ce ne dă, că instituțiunea noastră va avea totdeauna binefăcătoarea atențiune a Dinastiei.

Sire,

Se împlinesc în curând 40 ani, de când Țările-Unite V'au încredințat destinele lor. Insuflețirea neasemănată, cu care s'a făcut atunci legătura între M. V. și poporul român, și solemnă declarație, cu care ați primit însărcinarea atât de grea a cărmuirii lor, a fost o cheazășie pentru viitor. Vreamea n'a desmînțit, nici entuziasmul, nici încrederea din acele memorabile zile; din contră a adus tot nou temeiu pentru ele.

În acest răstimp, România s'a ridicat neîncetat, și tot mai trainic, la starea de azi, care umple de dreaptă mândrie inimile tuturor Românilor. Această fericită transformare se datorește unei îndelungate și neobosite activități, despre care ne vorbește, cu glas tare, fiecă pârțicică a edificiului Statului nostru, fiecare pas înainte, ori cât de mic.

Pe lângă trebile politice, M. V. a îmbrășișat, cu aceiași căldură și celelalte părți ale vieții naționale, ca desvoltarea economică, în care, la fiecă progres făcut, e însemnată intervenirea luminilor și sprijinul M. V., ca înflorirea literaturii noastre, la care ați luat, Sire, o parte atât de mare, știind că a pătrunde limba unui popor înseamnă a-i pătrunde inima.

Fericiți, Domnitorii, cari știu să recunoască și să distingă înaltele inteligente dintre supuși, cari ridică strălucirea Coroanei lor și deșteaptă o nobilă emulațiune, aducătoare de roade frumoase și de slavă. Fericite sunt, Majestate, popoarele cari urmând asemenea pilde, dau pri-nosul lor de admirațiune și de sprijin, literațiilor și bărbaților de știință, cari le duc la progres, la lumină.

Adânc măgulit, că în acest an mi-este dat mie să salut pe M. V. prin-tre noi, Vă rog prea respectos, Sire, a primi cu aceiași bunăvoință profun-zele urări ce facem cu toții, și din toată inima, ca Pronia să hără-zească M. Voastre, M. Sale prea grațioasei noastre Regine, AA. LL. Re-gale Principilor Moștenitori și Auguștilor Lor Copii, mulți ani de viață fericită, spre binele scumpei noastre Patrii.

Două mii de cuvinte pe minut. — Administrația poștelor și tele-grafelor germane, încearcă de câteva luni, cu izbândă, pe linia Berlin-Koenigsberg, un nou aparat telegrafic a cărui iuțeală în-trece toate sistemele astăzi întrebuițate. Prin acest aparat s'a a-juns a se transmite aproape 2.000 de cuvinte și aceasta prin mijloci-rea unui fir pe o lungime de 780 kilometri.

Lova și Pelagra.

Două groaznice boale, amândouă aduse de un anumit fel de hrană, amândouă boale ale mizeriei și creștinătății. Să nu vă mire vorba din urmă, o mai zic odată: ale creștinătății. Lova e pricinuită de peștele sărat, pelagra de porumb. Intr'asta sunt de-o părere toți învățații; nu sunt de-o părere, dacă peștele, ca să nască lova trebuie negreșit să fie putred, și dacă negreșit și porumbul trebuie să fie muced ca să nască pelagră. Unii zic că numai porumbul stricat aduce pelagră, alții zic că o aduce ori și ce porumb, fie muced ori nemuced, dacă el e singura hrană a omului. Tot așa cu peștele sărat pentru lovă. Nedumerirea e deci nu pentru pește și porumb, ci pentru muced și putred.

Pelagra e boală îndestul de cunoscută la noi. De câțavă vreme e și ea una dintre relele de căpetenie care ne prăpădesc neamul și care ne amenință tot mai cu urgie. Despre ea a publicat și „Albina“ multe de toate, deci o cunosc și acei cititori cari poate n'au văzut în viață bolnavi de pelagră. Acum, vă rog, să alăturați cele ce știți despre pelagră cu cele ce vi-le voiu spune despre lovă, ca să vă puteți da seamă de vorba mea că amândouă sunt boale ale sărăciei.

Lova e o boală ce bântue mai ales în insulele din Archipelag, cu deosebire în Chio. Eu vi-o descriu după mărturia lui Ion Eliade Rădulescu, care a văzut-o cu ochii lui (1). În Chio se află din vremuri foarte vechi un spital pentru cei bolnavi de lavă. Indată ce omul se îmbolnăvește, poliția sanitară îl ridică cu puterea din mijlocul familiei și-l duce în spital; pe tată îl desparte de fii, pe fii de tată, pe bărbat de femei și pe femei de bărbat, fără să le dea răgaz și fără să le fie iertat să-și dea sărutarea din urmă ce se da mortului. Căci bietul bolnav e mort de-acum; lova n'are nici un leac. Bolnavul intră în spital, și nimeni deacum nu-l poate cercetă, fiindcă în spital nu intră nimeni, nici chiar doctori. Bolnavii se caută între sine, și nici un om sănătos nu poate servi în spital. E grozav acest lucru, și jalnic. Bieții bolnavi se îngrijesc între dânșii cum pot, până se topesc încetul cu încetul. Oasele lor se macină și ies prin piele în chip de pulvere. Întâiu încep oasele dela extremități: degetele până la rădăcină, picioarele până la glezne, apoi brațele până la cot și picioarele până la genunchi, apoi brațele până la umeri și picioarele până la coapse. Pier oasele încet și pe rând, de rămâne omul un trunchiu îngrozitor ce nu se mai poate mișcă. Și omul tot mai trăiește, până îi se macină oasele pieptului, coastele, nasul, capul, toate prefăcându-se pulvere ca varul și ieșind prin porii pielei

(1) O descrie în Biblice, p. 171.

cu o putoare de nesuferit. Astfel omul să macină tot ca și când ar fi de făină.

«S'a observat» zice Eliade «că numai creștinii sunt atacați de lovă. Cauza este specia de mâncări a acestora. În părțile locului creștinii ajunează sau postesc ca și la noi peste o sută de zile pe an Miercurile și Vinerile; alte 80 în pasesimile Paștilor și în postul Crăciunului; alte 40 de zile, un an cu altul, înaintea Sânt-Petrului și Sântei Mării. Peste tot la 230 de zile pe an. Și ce mănâncă atunci, mai ales cei săraci, căci boabele ca fasolea, linte, mazărea, bobul, cum și varza și alte legume sunt scumpe pe acolo? Mâncarea săracului este un fel de pește sărat cu zeama lui de prin butoaie, ce se vinde cu lingura mare. Zeamă sărată și câte o bucățică de pește ce înoată putredă ici și colo prin zeama pe care nevoiașul o mănâncă drept ciorbă. 230 de zile pe an să-și strice omul sângele cu acea putoare de pește stătut de care s'ar înfloră și sălbatecii, cari mănâncă într'adevăr carne vie însă proaspătă. Legile naturii nu le poate călca nimeni nepedepsit. Și nepedepsit nimeni nu poate mânca otravă. A-și învenina deci omul sângele 230 de zile pe an cu veninul putorii peștelui putred și sărat, câtă să se aștepte la pedeapsa naturală pe care n'o poți ocoli. Lova vine din spurcarea sângelui».

De care boală te cutremuri mai mult, cetitorule, de lovă ori de pelagră? De cel ce pierde de mâcinerea oaselor, încât văzându-l cu ochii se face din om o grămadă de pulvere plină de putoare înaintea ta, ori de cel ce se jupuește de piele și, de grozăvia durerilor și a arsurilor în mațe, se spânzură de cel dintâiu copac și s'aruncă în cel dintâiu puț?

Cei bogați nu pot suferi de lovă, căci se hrănesc bine, iar lova se naște din vecinica hrană cu pește sărat și putred. Cu pelagra e tot așa; o au numai nevoiașii cari se hrănesc vecinic numai cu mămăligă, de cele mai multe ori făcute din făină încinsă și din porumb necopt ori mucețit. Nici bieții din Chio, nici ai noștri, nu fac variație în mâncare, cu lapte, cu ouă, cu brânză, cu carne, nu ei aceia trăiesc mereu cu zeamă sărată de pește putred, iar ai noștri cu mămăligă mereu, pe care o mănâncă vara cu buruieni, iarna cu fasole, peste tot anul cu mujdeiu sau numai goală. Eu vorbesc de cei nevoiași de tot. Dar și cei ce mai au câte ceva, tot așa fac, își vând ouăle și laptele și-'și cumpără —ca să mai mănânce și altceva— tocmai acel pește sărat care înoată putred în zeama lui! Eu nu știu de când a intrat în obiceiurile țaranului nostru, a celui din Regat (1), să-și facă din peștele sărat o temelie a hranei sale, și nu

(1) Cei de peste Carpați nu cunosc peștele sărat, Cei din Nord nici din nume.

știu —asta or fi știind-o doctorii— dacă hrana asta dă ceva semne de rău în starea sănătății țăranilor. Dacă nu le-a dat, poate să le dea, și ceea ce-i ajunge pe cei ce mănâncă 230 de zile pe an numai pește putred ne poate ajunge și pe noi. De când am făcut din porumb cea mai de căpetenie hrană a neamului, ne-am pomenit cu pelagra; și de când am încetat de a fi neam de păstori și ne-am depărtat de lapte și de brânză, murim de cumplita nevoie foamei. Lapte și ouă nu mănâcăm, carnea de vacă n'o suferim, legume în grădini nu punem. Urzicile și lobodele și celelalte buruieni —fierte și ele, ca vai de lume, numai cu apă și cu sare,— nu sunt hrană de om muncitor și cel puțin șase luni pe an nu le ai. Că rămâne? Mămăligă cu oțet, mujdeiu cu mămăligă, sau mămăligă cu zeama mămăligii, cu acel terciu care se mănâncă cu lingura drept ciorbă. Și, pește sărat!

Eliade spune limpede că s'a observat faptul că numai creștinii sunt atacați de lova. Nu și Turcii și Judeii, cu toate că și dintre aceștia cei mai mulți sunt și mai nevoieași decât creștinii. Dar aceștia se străduiesc să mănânce mai multă carne, pe care de astfel și creștinii ar putea-o mânca mai des dacă nu i-ar opri posturile. Că pelagra e boală cunoscută numai de creștini, asta își are pricina în faptul că numai creștinii cultivă porumb. Toată Asia sudică și oștică trăiește cu orez; cea din Nord, având popoare de păstori, trăiește cu lapte și carne. Popoarele Africe trăiesc cu poame și cu carne.

Porumbul se cultivă, ca hrană principală numai într'unele părți din America și în sudul Europei. În Europa numai popoarele de rasă latină au îndrăgit porumbul; Slavii îl cultivă foarte puțin și mai ales în Sud, iar Germanii nu-l cultivă, ca hrană a omului, aproape de loc.

O știm cu toții că Românul se mulțumește cu foarte puțină mâncare, cu nimica toată. Ca și Italianul. Ca și Bulgarul. Dar una e a te mulțumi cu puțin, și alta e a te hrăni peste măsură de prost. Și cu durerea în inimă o spunem că nu numai între neamurile vecine, dar poate între toate neamurile pământului —pe cari nu le-a bătut Dumnezeu în vr'un petic de pământ cu desăvârșire nerodnic și fără pășiuni— noi Românii suntem dintre acei ce se hrănesc mai prost, vreau să zic cu hrana mai neîndestulitoare și mai ticăloasă. Ca sălbatecii, vorba lui Eliade, mănâncă într'adevăr carne vie, dar totdeauna proaspătă. Nici porumb muced, nici pește putred.

Postul, negreșit, e și la noi ca și la cei din Chios de 230 de zile pe an. Și e prea aspru. Popoarele Europei —afară de ortodoxi— au băgat de seamă că postul prea aspru —așa cum l-au legiuit sfinții părinți din țările sudice, unde pământul dă de toate și cu mare belșug, aproape de sine și, fără multă muncă a omului-- postul prea aspru, zic, e o

primejdie pentru sănătatea și puterea trupească a lor, deci au înlăturat răul de cu bună vreme. Au luat ca mâncare de dulce numai carnea, și au primit ca mâncare de post untul, laptele, ouăle și brânza.

Eu nu mă mir de loc, că țărani noștri nu mănâncă laptele, ouăle și brânza nici în dulce. Mași miră mai mult dacă le-ar mânca. Dacă el nu le mănâncă 230 de zile pe an (1), ca spurcate, se obicinuieste pe încetul a nu le mânca de loc chiar când are voie să le mănânce. De ce să-i pară curate un sfert de an, dacă trei sferturi de an îi sunt spurcate? Ce să mai ție la mâncările cari sunt pentru el cea mai groaznică spurcare a sufletului său, și a căror gustare e, mintea lui, cel mai neiertat păcat de moarte dintre toate păcatele lumii?

G. Coșbuc.

Din povestirile lui Moș-Neagu

Renul.

Știți, dragii moșului, că omul poate trăi în toate climatele și în toate ținuturile pământului. Du-te acolo unde nu se mai desghiață nici odată și unde noaptea ține șase luni, ai să găsești oameni; du-te în țările unde soarele arde tot anul, ai să dai peste oameni; du-te în orice parte a pământului, ai să întâlnești oameni.

Nu e tot așa cu animalele. Unui soi u îi place căldura; du-l la frig, moare. Altul din potrivă vrea să stea numai pe ghiață; du-l la căldură, se prăpădește.

Am să vă vorbesc astăzi despre un animal care trăește numai în țările apropiate de pol, adică foarte friguroase. *Renul* acesta — un fel de cerb — odinioară a trăit și prin țări cari au astăzi climă temperată; dar pe vremea aceea — vreme foarte depărtată — și pe-acolo eră frig cum e azi prin nordul Rusiei.

Trupul renului este lung. Picioarele par scurte,

(1) Și mai mult. Sunt și de acei ce postesc și Lunea, și anumite săptămâni din dulce.

dar sunt zdravene. Are copite largi și tăietate la mijloc. Ține capul orizontal, nu ridicat în sus, cum vedem la celelalte neamuri de cerbi. Capul e scurt; botul lat și fără păr.

Coarnele sunt foarte ciudate. Lasă că, spre deosebire de celelalte neamuri de cerbi, la ren, și partea femească are coarne; dar ele sunt cu ramuri multe și fără nici o regulă. Nu numai că nu seamănă dela un ren la altul, dar nu seamănă nici cele două coarne ale unui singur ren. De obicei,

Renul.

se despart două ramuri dela rădăcina fiecărui corn: una merge înainte și e mai scurtă; alta se îndoește spre spate și e mai lungă. Vârful coarnelor e câteodată lat ca o lopătică și cu el se servește să răcăie zăpada, când vrea să caute ceva de mâncare.

Părul e lung iarna și are culoare cenușie; iar sub gât are un mănunchiu mare ca o barbă. Vara cade părul cel lung și rămâne altul scurt.

Renii trăesc sălbateci, dar sunt și domesticiți, de către locuitorii acelor țări friguroase.

Pentru Laponi, renul este o adevărată fericire. Putem zice că ei trăesc după urma lui.

Prinși de mici, renii cresc pe lângă casă, dar sunt ținuți în turme păzite de câini, căci altfel sunt gata să fugă iar în pustietate. Domesticiți, ei slujesc Laponilor în loc de cai, de boi, de vaci. După ce se slujesc cât pot mai bine de renul viu, după moarte îi mănâncă carnea, scot măduva din oase și o mănâncă crudă când e încă caldă; chiar stomahul îl iau cu tot ce e în el în acel moment și-l fierb ca o supă.

Așa a făcut Dumnezeu în înțelepciunea lui: dacă a lăsat pe acei oameni să trăiască în mijlocul ghețurilor, le-a dat renul ca să le înlesnească viața.

Moș Neagu.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

Aceasta e cea d'întâiu scrisoare pe care ți-o trimet din pribegia mea prin țară. Azi din colțul acesta, din munți, mâine din altă parte, cine știe de unde... Așa singur cum sunt, dragă prietene, simt un fel de mângâere ca să-ți împărtășesc și ție câteva, fie vesel, fie trist.

Aici în Veleni sunt de o săptămână și-ți spun drept că nu mă plictisesc. Toată lumea, frate, se zvârcolește și se frământă. Dimineața, după ce pornesc gospodarii la lucru, femeile es pe la porți, se strâng pe podețe și încep a melița; seara, când vin oamenii, altă zvoană, se opresc rânduri, rânduri în ulițe și stau, și vorbesc și vorbesc, parc'ar pune țara la cale... Așa ceva n'am văzut, măi frate, de când maica m'a făcut! Sătenii noștri știi prea bine că nu se aprind așa de ușor. Ei așteaptă să vie întâmplările și le primesc cu liniște; bucuriile, necazurile nu-i prea scot din fire. Durerile mari le primesc ca pe ceva ce trebuia să vie, de undevă din necunoscut, dela Dumnezeu, și împăcarea e cea mai mare tărie. Ei, dar aici e altceva. Și-a eșit poporul din fire și pace bună!

Să vezi mai ales pe Manole cârciumarul! Pe el mai cu

seamă îl ustură toată această afacere. A venit la mine și s'a plâns :

— Domnule profesor ! mare comedie... Au de gând să înnebunească oamenii *ăștia*...

— Cum au de gând să înnebunească ?

-- Apoi bine ; până mai eri alaltăeri nu-i puteam scoate din cârciumă, și-acum deatâtea zile nu mi-au făcut alișveriş măcar de-un franc... Spun drept, e un caz foarte grav...

Cazul eră în adevăr foarte grav și Manole mi-l lămurea scărpinându-se pe rând, când cu dreapta, când cu stânga, în capu-i mare cât o baniță, cu un păr așezat acolo cu țăpoiul parcă. Și eră cu atât mai grav, cu cât de când nu-i mai călcău mușterii în prăvălie, se cam îmbolnăvisese de su-părare : slăbise, vorbea încet, cu ochii adormiți, și i se um-flase și roșise nasul...

Mâhnirea lui și fierberea oamenilor aveau, ce-i dreptul, o pricină destul de însemnată. Eră vorba de un *sfânt*, nu sfânt în carne și oase, care eșise în lume și propovăduia cuvântul adevărului ! Nu eră o glumă. Oamenii în sfaturile lor, uimiți, vorbeau numai de minunile sfântului, un fel de Sisoe nou, care umblă cu crucea prin lume și prigonea pe Necuratul ori unde-l întâlneă. Acest Necurat sălășluia mai ales în rachiul, în *holercă*, și asta mătneă așa de tare pe Manole cârciumarul, și de asta sătenii nu mai dădeau pe la el.

Pe sfânt îl chemă Ivanciuc. Se ridicase din Bucovina, de-acolo dintr'un sat, și începuse să grăiască norodului împotriva băuturii. El de neamul lui eră Rusnac și tatăl său și mama sa fuseseră niște bețivi fără pereche. Dar zice că într'un rând adormind la coasă, pe câmp, a visat flăcăul că se coboară din cer spre dânsul, pe o scară de aur, sfântul Ilie. Și par-că i-a zis : « Eu alung pe diavol din cer, bătându-l cu varga de fier înroșită în foc ; a venit și vremea ta, Vasile, să te ridici și să alungi pe Necuratul de pe pământ... Du-te și propovăduiește printre oameni că rachiul-i diavolul, și-i izbăvește pre ei de diavol ! »

Cuvintele acestea, Sfântul Ilie ile va fi spus pe rusește lui Vasilie, că în altă limbă, după cum noul Sisoe arătă, nu prea vorbesc oștile sfinților, cari păzesc la poarta raiului.

Și dela visul acesta a pornit omul a umblă și a împrăștia ca pe niște seminte dumnezeiești, în cele patru vânturi, propovăduirile împotriva băuturii. Și zice că sate întregi se luau după adevărurile limbei lui, se închideau cârciumile, și se înălțau cruci de piatră pe cari scriau cu jurământ strașnic, precum ca să se știe că din ziua aceia oamenii toți s'au lepădat de Ucigă-l-crucea. Și sfântul se ducea înaintea din sat în sat, printre Ruteni și printre Români, făcea cruci mari, ridică mâinile la cer și vorbea, și făcea minuni de ră-mâneă lumea cu gura căscată... Cârciumarii cari săriseră la el să-l omoare, noaptea, căzuseră fulgerați, cu brațele

frânte... Și din minune în minune, din sat în sat, iată-l pe Vasile că se apropie și de târâmurile noastre, și iată pe Manole trăgându-se de cap, și iată poporul plin de neliniște. Se apropie omul lui Dumnezeu și cu dânsul vine vremuri noi.

Asta e povestea, și-ți închipui cu câtă jale se uită cârciumarul la mine, scârpînându-se în stogul de de-asupra ochilor. Ce puteam să-i fac? Asta eră pentru negustoria lui o mare pacoste. Imi spuse omul că are de gând să se dea cu capul într'o fântână. Dacă închide cârciuma ce să facă? Să se apuce iar de muncă ca orice țaran de rând? Asta nu se putea cu nici un preț... Doar acuma a început a fi în rând cu lumea cealaltă, cu noi adică, cu pantalonarii... Și eră nenorocit, grozav de nenorocit. Și eu îmi închipuiam că are dreptate, că i într'o mare primejdie, mai ales că mirosea omul a diavol, de mă trăsnea!

Nu știu ce face acuma, zice că se pregătește de luptă. Ivanciuc Sfântul se apropie. Și oamenii, cu apropierea aceasta, devin tot mai neliniștiți. Sunt ca niște copii cărora le-au spus o parte ciudată. Stau și vorbesc, vorbesc mult, apoi deodată rămân pe gânduri în fața unei întrebări, a unuia. De două zile nici nu mai lucrează. Se adună la preot și se sfătuiesc, se adună la primărie; au venit și la mine, întrebă, întrebă, și se sfătuiesc.

Părintele Năstase al nostru e un bătrân foarte cuminte. Știe el că au să vie poporanii lui să-l întrebe despre sfânt. Când i-au împetrișat oamenii ograda largă, a eșit în cerdacul casei. Cum s'a arătat el, cum s'a potolit murmurul mulțimei.

— Părinte! a zis unul. Se aude de unul care vine făcând minuni... zice că-i sfânt...

— O fi! grăi părintele Năstase. Dar la noi în carte nu scrie. Cum îl chiamă?

— Ci-că Vasile Ivanciuc...

— Nu, în carte nu-i scris așa sfânt...

Oamenii se uitară unii la alții. Manole începù să mugească:

— Ce-am spus eu? Un pungaș! un ticălos! acela-i sfânt? Să nu lase el pe oameni să se bucure, acolo, la un pahar dulce...

— Stai, Manole! stai, Manole! vorbi zâmbind părintele. La carte nu scrie, ăsta i un sfânt nou, ce vrei?

— Bine, da ce are el cu băutura mea?

— Nu știu, Manole! Aud și eu. Să vedem, zice că are să vie și pe la noi...

— E sfânt părinte, ori nu-i sfânt? întrebă un gospodar cu îndoială.

— Nu știu, bre Costache, să vedem. La carte nu scrie, dar poate-i sfânt. Să vie aici, să vedem cu ochii noștri...

Ce zarvă a fost, bre, după asta! Strigă cârciumarul Ma-

nole ca un leu, dând din mâini și scuturându-și pletile un-suroase. Iar oamenii nu-și mai găseau astâmpăr. Unii ziceau că-i sfânt, alții că nu scrie la carte; unii răcneau, alții arătau pumnii; erau s'apuce pe cârciumar la bătaie, erau să se încaere și ei... Și așa intrară la primărie.

Acolo alta.

— Domnule primar, s'aude de-un sfânt...

— Aud și eu, zice primarul. Ce-i cu sfântul?

— Vine ori nu vine la noi?

— Dac'o aveă pașaport în regulă poate să vie...

Aici eră greu de înțeles. Sfânt cu pașaport cine dracu a mai văzut? Dar dac'asa-i legea țării ce să-i faci? Și altă zarvă pornește: dacă are sfântul pașaport ori nu...

Azi, Duminică, tot satul s'a strâns în păr la biserică. A fost o slujbă cum rar se întâmplă. Părintele Năstase eră cu barba mai albă parcă, și ziceau oamenii că așa de frumos niciodată nu l'au văzut slujind. Dascălul Irimia, pe urmă, a cântat așa de mândru parcă eră un serafim. Ii tremură glasul, suiă și coboră așa de dulce, de-au plâns cu lacrimi multe femei...

Pe urmă, după slujbă, par'că eră în sărbătorile Paștelui, așa umblau oamenii de veseli, vorbind și sfătuind, pe când cârciuma nenorocitului Manole, zăcea pustie pe dâmbul ei, plină de întineric și răceală.

Livezile toate sunt înflorite și vântul aduce din ele mirezme adormitoare. Pe fereastra mea văd pe săteni stând grămezi-grămezi la sfat. E un fel de sărbătoare cum nici odată n'am văzut. Nimeni nu chiuie la cârciumă și nimeni n'a eșit de-acolo plin de sânge, cu capul spart. Aud lăutarii cântând, apropiindu-se cu ceata de flăcăi. Se va începe hora în ograda lui Moș-Costache, peste drum...

Asta-i, nu este așa? o ciudățenie. Măcar atâta bine face sfântul ceta despre care se zice că s'apropie de sat. Măine-poimâne trebuie să vie, și ce se va întâmplă o să-ți spun, dragă prietene, în altă scrisoare.

.....
Mihail Sadoveanu.

Stârpirea muștelor. — Pentru a prinde și a stârpi muștele să se cumpere Calofoniu de 10 bani, Ulei de lemn de 10 bani, Gumi arabic de 2 bani. Din acesta din urmă după ce s'a topit se ia numai 20 — 25 picături.

Aceste trei se fierb la olaltă până se topește bine calofoniul și atunci lăsându-se să se răcească, — se întinde pe hârtie și astfel se prind și să nimicesc muștele.

M Â N I E A

ânia este o patimă și încă mai urâtă, mai crudă și mai grozavă decât oricare alta. Mânia este soră cu nebunia și cu beția, este o înspăimântătoare, aducătoare de nenorociri și se cunoaște la prima vedere. Celelalte patimi ca: pizma, ura, lăcomia, luxul, etc., nu se cunosc de odată, se mai pot ascunde; mânia însă izbucnește de odată, se întipărește pe față, strălucește în ochi. Toate celelalte patimi au un fel de liniște și sânge rece, mânia însă, ca și nebunia, nu se stăpânește, e surdă la orice sfat și judecată. Uită până și legăturile de rudenie, nu e în stare a deosebi dreptatea și adevărul, caută să se reverse spre a se îneca în sânge și omor.

Omul în mânie își pierde judecata.

Îi cunoașteți fără îndoială chipul:

Sângele clocotește în jurul inimei sale, mânia îi dă o față grozavă la văzut, înroșită de fierberea lăuntrică a sângelui său, ochii săi nu mai sunt aceiași, ei aprinși și scânteietori; părul zbârlit; buzele învinețite îi tremură; răsuflarea îi este șuerătoare; el geme și mugește; dă din mâini; picioarele îi tremură; dinții îi scrâșnesc. Nu cruță pe nimeni; toate mădularele îi sunt unelte ale mâniei sale.

Mânia ca și frica ne face să vedem totul în negru și unde totul este negru, nu se mai deosebește nimic.

Am avut prilej să văd pe un om în mânie, scrâșnind din dinți, cum uruie două pietre de moară. Eră ceva îngrozitor; ceea ce m'a făcut să cuget mai mult asupra acestei patimi.

Patima aceasta este înfierată atât de oamenii învățați, de filosofi, cât și de Sfânta Evanghelie, când zice: *«Tot cel ce se mânia pe fratele său, vinovat va fi judecâței»*, și în altă parte: *«... să nu apună soarele întru mânia voastră»*. Solomon zice: *«Cel târziu la mânia cu multă minte este, dar cel iute la mânia își arată nebunia»* și *«cel târziu la mânia este mai mare decât un viteaz»*, cum și cel ce știe să se învingă pe sine este mai pre sus celui ce învinge orașele. Sfântul Apostol Iacob zice: *«Drept aceea, frații mei iubiiți, să fie tot omul grabnic la auzit, târziu la vorbit, târziu la mânia, căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.»*

Mânia nu grăbi să o verși asupra cuivă, ca să nu te căești; că, după cum se zice, căința din urmă cu paguba ta se curmă. *«Mânia face sufletul să nu cunoască adevărul, pentru aceea să nu te mănii fără pricină.»* În timpul mâniei să nu faci nimic, după cum nici odată nu vei plecă pe mare în timpul furtunei. Iartă deci, nu te răzbună.

Mânia protestește și pe cei înțelepți și chiar pe Domnitori, cum zice poetul D. Bolintineanu:

«Mulți vrăjmași au Domn!, însă cel mai rău
«Este chiar mânia sufletului său.»

Frumos traduce d-l G. Coșbuc din limba sanscrită, arătând cât ține mânia la oameni:

«Mânia 'n oamenii cei buni
«Se naște moartă, se topește;
«In cei cu minte-un ceas trăește;
«In semidocti trăește luni,
«Trei ani în proștii cei din gloată,
«Iar în mișei viața toată.»

Leacul cel mai bun în potriva mâniei este mintea și judecata dreaptă. Să ne ferim a judecă după simple bănueli și de a crede lesne ceea ce ni se spune, căci sunt atâția oameni cari mint ca să înșele, și sunt atâția alții cari mint pentru că sunt înșelați.

Francezul spune că, mânia trece zicând alfabetul; iar un proverb turcesc sfătuiește: «Când simți că ești pe cale de a te mânia, taci» și încă altul: «Când te simți mănios și ești în picioare, stai jos și dacă tot nu-ți trece, silește-te să râzi.»

Să ne silim dar să vedem în totdeauna lucrurile supărătoare în bine, să depărtăm toate gândurile cari sporesc mâhnirea, amintindu-ne pe toate cele cari o pot ușurâ. Făcând astfel ajungem încet-încet de prindem obicei, — ne obicinuim a ne stărpi mânia — și obiceiul se face pornire firească, fericită și pentru noi și pentru cei din jurul nostru.

Al. Miculescu.
Preot.

Sindicatetele Agricole.

II.

Ca să putem ajunge să îmbunătățim agricultura noastră, ca să împedicăm sărăcirea ogoarelor în viitor, trebuie scuate măsuri, să se lucreze pe ogor ceea ce știința ne arată spre a putea lua de pe un pogon de pământ 1.300—1.400 kgr. grâu, după care astăzi nu se ia decât arareori cel mult 800—900 kgr.

Spre a putea scăpa de răul în care ne găsim și a înlătura prăpastia ce ne amenință, trebuie să căutăm mijlocul cel mai nimerit, care nu poate fi altul decât înlăturarea de «sindicatete agricole». Numai prin sindicatetele agricole vom înlătura întunericul ce ne acoperă, făcând loc luminei mult dorită.

În fiecare comună zic, se găsesc mulți săteni cari au mici capitaluri și o parte din ei sau le țin asigurate pe la casele de economie dela orașe, sau le țin ascunse în casă, lără ca cel puțin să le depue la băncile populare. Acești mici agricultori depărtați unul de altul, n'au înțeles foloasele ce vin din asociațiuni, nefiind

adunați la un loc cu apostolii poporului «Invățătorul și Preotul», nu vor putea să așteaptă staturile științei și pământul lor sărăcit producând foarte puțin, vor fi nevoiți să cultive întinderi prea mari de pământ, sleindu-și puterile zi cu zi mai mult.

Este timpul să se facă chemarea tuturor sătenilor și a-i asocia din 3 comune apropiate cel puțin într'un sindicat agricol, cu o oră mai înainte de a-și slei forțele și ei și pământul lor și de a cădea poporul în ruină.

Membrii băncilor populare și toți oamenii mai cu stare din 3 comune, pot fi asociați la cea d'întăiu chemare într'un sindicat agricol, ei nu vor întârzi a răspunde acestei chemări atunci când li s'ar arăta lumina, însă au nevoie de o făclie aprinsă ca să o vadă, și cea făclie nu poate fi decât tot «Invățătorul și Preotul». Ei au înființat băncile populare, și tot ei trebuie să continue înainte cu îndeplinirea marelui opere Patriotice și Naționale «cu înființarea sindicatelor agricole».

Înființarea sindicatelor agricole, vor câștiga sufletul săteanului care pare a fi pierdut, îl vom scăpa din ghiarele suferinței care s'a înfipt puternic în corpul său, îl vom îndrepta pe calea economică și astfel se va înmulți avuția națională, după cum voi arăta: 1) Membrii băncilor populare din 3 comune apropiate și chiar numai 2, când vor avea mai mulți locuitori, asociindu-se în sindicat agricol, împreună cu toți fruntașii acelor sate, prin depuneri lunare sau anuale, formând un capital de cel puțin 2.000 lei, vor începe a face înainte mici operațiuni ca cumpărări de pluguri, grape, semănători, mașini de treerat, de mână pentru locurile deluroase; când capitalul se va mări, batoze pentru locurile de câmpie, vânturători, trioare, prășitoare mecanice etc.

2) Aceste instrumente agricole cărora de mulți li se cunosc neprețuita valoare, vor fi date cu o mică chirie la membrii asociați pentru diferitele lucrări ce vor avea, precum și tuturor membrilor din băncile populare, tot cu aceeași chirie și cu o chirie ceva mai mare; după ce-și vor fi terminat toți membrii lucrările lor, se va da și celorlalți săteni cari vor avea trebuință de ele. Acesta ar fi mijlocul cel mai nimerit pentru înmulțirea membrilor din băncile populare și ajungerea mai repede la scopul sindicatelor agricole.

3) Prin syndicatele agricole se va îmbunătăți starea vitelor, cumpărându-se armăsari și tauri buni, cari se vor da membrilor săi pentru înpreunarea iepelor și vacilor, tot în aceleași condițiuni, ca și mașinile agricole.

4) Syndicatele agricole vor cumpăra semințe diferite pe cari le va împărți membrilor săi și în special cumpărând semințe de lucernă și trifoiu, împărțindu-se și arătându-se modul lor de cultură, foloasele mari ce aduc trifoiul și lucerna pentru îmbunătățirea creșterii vitelor, față cu marea restrângere a pășunilor.

5) Syndicatele agricole vor aduna după recoltă produsele tuturor sătenilor, la va curăți bine de corpurile străine (neghină, mazăriche etc.) le va vinde în total și cu modul acesta săteanul

nu va scăpa numai de exploatarea (înşelăciunea) atâtor samsari străini, cări câştigă în fiecare an sute de mii de lei, din afacerile ce întrepind prin cuprinderea grâului dela săteni, dar vom scăpa săteanul de urita şi omorâtoarea boală a beţiei, alcoolismul. Se ştie că ţaranul încă din timpul iernei se duce şi-şi vinde produsele sale din vara viitoare la cârciuma din sat pentru ţuică, porumb stricat şi o mică sumă de bani, astfel el îşi ruinează şi casa şi sănătatea şi copiii săi, deci şi ţara.

6) Sindicatele agricole vor cumpăra dela pepinierele statului cari le va acordă reduceri însemnate, pomi roditori de bună calitate, cari vor fi daţi cu acelaşi preţ membrilor săi şi ai băncilor populare.

7) Sindicatele agricole vor fi o garanţie pentru băncile populare, căci numai atunci membrii băncilor se vor putea achită cu înlesnire de datoriile lor la bănci, când syndicatele le vor înlesni lucrările lor agricole prin cumpărarea şi vinderea produselor, cari azi sunt cuprinse, după cum am arătat mai sus, încă din timpul iernei, de către cârciumari şi diferiţi samsari, pe ţuică mai mult şi pe porumb stricat, cari duc pe ţaran mai de grabă la groapă.

8) Sindicatele agricole vor forma bibliotecile lor pe cari le vor înzestră cu diferite cărţi şi abonându-le la diferite reviste atât de folositoare, în cari se scriu cele mai practice chestiuni agricole şi economice, şi cari reviste din păcate, cu toată ieftinătatea lor, nu sunt cunoscute şi nu au pătruns în masa poporului, acolo unde neapărat trebuie să fie ştiute de ori ce plugar.

Odată înfiinţate biblioteci la syndicatele agricole, sătenii Dumineca şi în ori ce sărbători, nu s'ar mai duce cu toţi la cârciumă, împreună cu nevestele şi copiii lor spre a se otrăvi, şi vor veni la syndicatul agricol spre a lua cunoştinţa de mijloacele prin cari ar putea trăi mai uşor şi mai bine, mijloace pe cari le va afla în cărţi şi reviste şi atunci săteanul văzând cât folosesc acei ce ştiu carte, nu vor mai da copiii la şcoală cu forţa amenzii, şi ei singuri îi vor duce.

Syndicatele agricole vor fi adunările poporului în cari se vor comunica toate sfaturile ştiinţei, se va arăta poporului că obiceiurile de muncă de astăzi — iertat să-mi fie, dar cu drept cuvânt zic obiceiuri încăpătânate — sunt obiceiuri rele. Aci se va arăta sătenilor toate mijloacele prin cari ar putea să-şi îmbunătăţească traiul, să scape de secetă, să-şi îmbunătăţească agricultura, vitele, grădina cu pomi roditori şi cu stupi, să scape de sărăcirea pământului şi să ajungă mai curând la înmulţirea avuţiei naţionale.

Voi, care aţi împlântat steagul onoarei pe băncile populare, pentru care ţara v'a zis: «Apostolii poporului», luaţi în mână Stindardul Naţioanal, luptaţi cu toate forţele pentru înfiinţarea syndicatelor agricole, căci numai atunci veţi avea mijlocul a garanta progresul celor arătate mai sus, atunci veţi putea face instrucţia poporului pe calea morală şi economică; atunci veţi garanta ave-

rea națională; cu aceasta veți pregăti Patriei și urmașilor voștri o cale solidă, un nume respectat; a voastră este această chemare și cu aceasta veți încheia marea operă patriotică, ce ați început și atunci nimeni nu va putea să ridice înaltul nume de «Apostolii Poporului». Atunci numele vostru și timpul în care ați trăit va fi scris cu litere de aur în cartea Națiunii.

G. Manolescu.

Vârleni-Vâlcea.

LEGENDE POPULARE

Satana și Lupul.

Cică lupul e făcut de Dracu. Iată cum: Dracu ședeă lângă o gărlă și se jucă cu huma cum se joacă copiii uneori. Și ce-i veni lui, face din humă o lighioană cu 4 picioare, cu cap, cu dinți, cu ghiare la picioare, cu coadă, mă rog, aidoma lup, numai că nu eră viu. Iată și D-zeu treceă p'acolo și văzând momăia aia de humă, întrebă pe Satana:

— «Ce-i asta măi Drace?».

— «Ce să fie, Doamne, răspunde Satana, hai să zic că-i lup, dar păcat că nu e viu ca să mai dijmuească din oile alea pe care le-ai făcut Sfinția ta.»

— «Păi, zi-i și tu, Drace, să fie viu dacă l-ai făcut!»

— «Așă i-am zis eu și nu se poate»

— «Dacă vrei să învieze, îl învață Dumnezeu, zi așă: «Sai lupule de mă mănâncă!».

— «Bine», zice Satana, ia să vedem (incercăm) și strigă o dată: «Sai lupule de mănâncă pe Dumnezeu!» Dar lupul rămâne nemișcat.

— «Zi Diavole cum te-am învățat eu, spune-i să te mănânce pe tine, Satano, nu pe mine!».

— «Sai lupule de mănâncă pe Dumnezeul!» zice Satana din nou.

Și lupul rămâne tot nemișcat ca un lut ce eră. În sfârșit vede Satana că n'are încotr'o și strigă o dată reschirat:

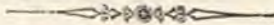
— «Săi lupule de mă mănâncă!»

Nici n'a sfârșit vorba și lutul s'a făcut carne și oase și

lupul a prins viață și năvală la Satana să-l mănânce și mai multe nu. Satana fugi, lupul după el; noroc că a fost gârla aproape de a sărit Satana în apă și s'a ascuns, că altfel îl inhăță. Lupul a rămas pe marginea apei să prindă «Pă-l din gârlă» sau «Pă-l din lac» cum îi zice.

În ziua de Bobotează se bagă sf. Cruce în apă de se sfințesc apele și fiindcă Dracului nu-i dă mâna să stea în apă când se bagă sf. Cruce, ese de cu noapte. Și spun, că în noaptea aia (noaptea de Bobotează) lupii stau haite pe marginea apelor și păzesc pe Dracu să-l mănânce când o ieși din apă.

Pr. Ioan D. Mihaiu.
Prahova.

Dela Marea Neagră prin Dunăre, Main și Rin

LA

Marea Nordului.

e știe că, din cele mai depărtate timpuri, mările și fluviurile, au fost primele drumuri pentru întinderea comerțului și pentru expedițiunile făcute în scop de cuceriri.

Dunărea, unul din cele mai mari fluvii ale Europei răsăritene și arteră naturală a legăturii aceștia cu apusul Europei, a fost aceea, care din cea mai depărtată vechime înlesni comerțul între cele două continente: Asia și Europa.

Necesitatea de a legă Dunărea cu Marea Nordului și prin aceasta cu Oceanul, a preocupat pe toți oamenii mari, cari luptau pentru întinderea civilizațiunii și circularea comerțului, pe acea vreme numai pe apă, când drumurile pe uscat erau greu de făcut și drumurile de fier, nici nu să cunoșteau încă.

Impăratul Romei Cesar, după dânsul Carol cel Mare și apoi Napoleon cel Mare, fiecare făcû planul, fără însă a-l putea aduce la îndeplinire, de a unî Rinul cu Dunărea, Oceanul cu Marea.

Cesar plănuișe, construcția unui canal, dela Constanța (Elveția), la orașul Ulm pe Dunăre.

Carol cel Mare, pe acela de a legă cele două râuri prin Main.

Napoleon cel Mare, de a legă Marea cu Dunărea, printr'un canal, care ar fi plecat dela Main la Colonia și de aci la Neuburg pe Dunăre.

După dânsii, Regele Bavariei, în anul 1825, a proiectat să execute planul lui Carol cel Mare, de a unî printr'un canal Dunărea cu Rinul prin Main. Necesitatea de a se realiză acest proiect, a fost mai mult simțită, după ce în anul 1834, Andrews, organi-

zase un serviciu de navigațiune pe Dunăre, cu vase cu vapori, dela Linz până la Galați. Lucrările canalului, începute cu activitate în 1836, au fost definitiv terminate în 1845, sub domnia Regelui Ludvig I al Bavarei.

Napoleon I. Bonaparte.

După desfundarea acestui canal, marfa putea să călătorească dela Marea Neagră pe Dunăre până la Regensburg și spre sud de acest oraș, până la Kelheim, unde râul Altmühl se varsă în Dunăre.

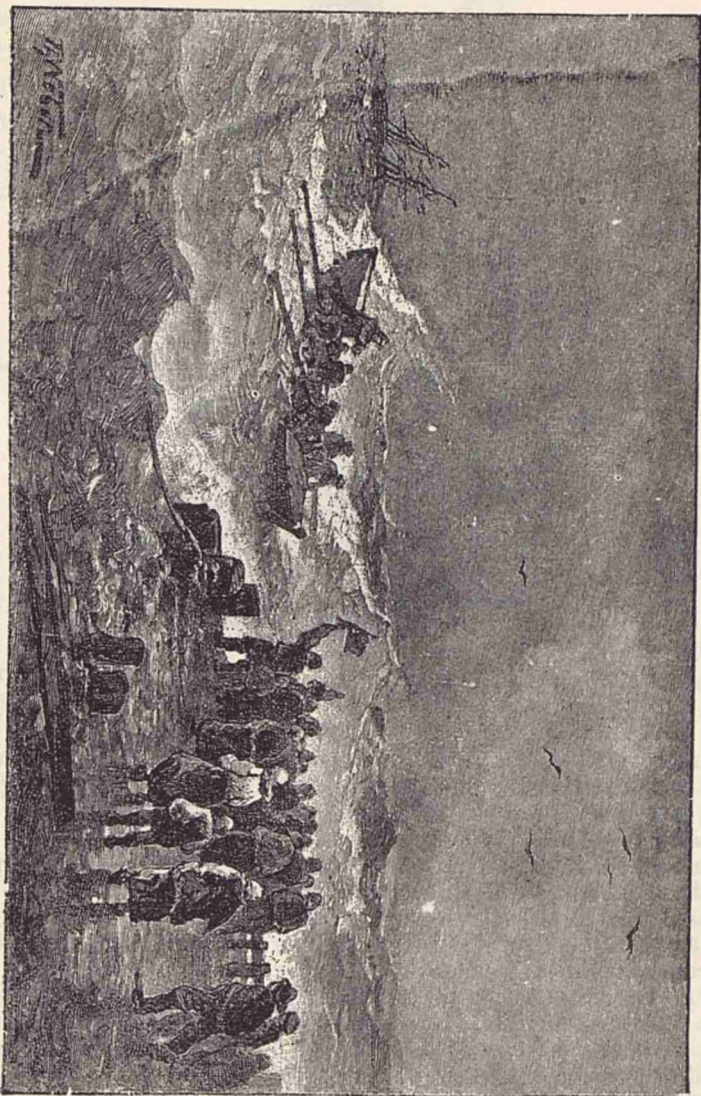
De aci se continue pe râul Altmühl 30 Km. distanță, până la localitatea numită Beilngries și până în Ludwigs-Kanal. Intrată în Ludwigs-Kanal, navigează pe acesta până la Neumarkt, trece pe la Vestul orașului Nürnberg, pe lângă localitatea Fürth, se îndreptează apoi pe râul Regnitz, traversând localitățile Erlangen și Forchheim, până la orașul Bamberg pe Main.

Se ia cursul râului Main spre Vest, până la orașul Maiența pe Rin, de unde se continuă drumul pe acest râu, până la Marea Nordului și Ocean.

Navigațiunea pe aceste fluvii și râuri, a întâmpinat și întâmpină și acum dificultăți și nu a putut astfel asigura comerțului succesul așteptat, pe întreaga linie a acestui drum pe apă.

Singură frumoasa Dunăre românească, a fost aceea, care a permis libera navigațiune cu diferite vase și de lemn și cu vapori.

Cataractele (Porțile de fier) până în anul 1896, când s'au ter

Marea Nordului.

minat lucrările pentru scoaterea stâncilor din cursul Dunării, împedecau trecerea liberă a vaselor.

Până la facerea acestor lucrări, dela portul Drenkova la schela Cladova, adică atât cât țineau Porțile de fer, transportul se făcea în bărci sau cu trăsura pe uscat.

În partea de sus a Dunării s'au executat continuu lucrări, spre a asigura o bună navigațiune, mai ales între Linz-Passau-Regensburg.

Intinderea navigațiunii din Dunăre, prin Main, la Rin, a necesitat lucrări cari să facă navigabil râul Altmühl și să se execute canalul Ludwig pe o lungime de 176 km.

Cu toate lucrările mărețe făcute la Porțile de fer, pe Dunărea de jos, precum și deschiderea canalului Ludvig, nu s'a putut ajunge, ca să se asigure, o liberă circulațiune, în tot timpul verei, atât a vaselor pentru călători, cât și a vaselor comerciale.

Vasele cu vapori pentru călători, în adevăr circulă pe Dunăre până la Passau, iar cele comerciale, continuă drumul pe Dunăre, prin Regensburg, pe râul Altmühl, prin Ludwigs-Kanal și prin râurile Regnitz, Main și Rin.

Navigațiunea suferă întârziere, între Dunăre și Main, din cauza canalului Ludvig, care n'a corespuns așteptărilor, de oare ce întreținerea lui costă mult și societățile, abia continuă navigațiunea pe această parte, sprijinite de o subvenție din partea Imperiului German.

Dacă vasele cu vapori, ar circula cu înlesnire pe întreg acest itinerar dela Marea Neagră la Marea Nordului, comerțul ar profita mult și ce excursiune, mai plăcută și mai încântătoare ar fi pentru iubitorii de excursie numai pe apă!

Al. G. Gălășescu.

Războiul Rușo-Japonez

Dela marea bătălie dela Mukden, nimic nou nu s'a mai întâmplat pe câmpul de războiu, doar pe ici pe colea mici încăerări între cete mici. De altminteri și știri puține sosesc, de oarece pare că ambii luptători au luat măsuri de a ține ascunde mișcările armatelor. Se zice însă că comandantii Japonezi ar fi făcând sforțări uriașe să închiză de toate părțile armata rusească care se găsește în apropiere de Charbin.

Dar dacă deocamdată lucrurile par liniștite în Mancuria, o mare luptă navală se pregătește în apele Chinei.

Să știe că flota japoneză sub comanda amiralului Togo a sfărâmat flota rusească ce se găseă în iața Port-Arturului, ne mai scăpând decât câteva vase rusești, cari au fugit la Wladivostok. În urma acestor pierderi Rusia a pornit spre teatrul războiului, flota sa din Marea Baltică sub comanda Amiralului Rodestwensky. Această flotă ple-

cată acum 6 luni, este astăzi ajunsă aproape de Marea Chinei, iar întru întâmpinarea ei a plecat, îndată după luarea Port-Arturului, flota japoneză tot sub comanda lui Togo. Știrile ce sosesc spun că flotele să pândesc una pe alta și că lupta va începe îndată. Ba se zvonește chiar că o luptă ar fi avut deja loc, dar până când seriu aceste rânduri, nu se știe nimic hotărît.

Se pare însă că această bătălie va fi hotărîtoare, ea va aduce pacea, sau continuarea acestui războiu sângeros, unic în istoria războaielor. Dacă Rușii ies biruitori, stăpânirea mării le va fi deschisă, iar Japonezii se vor găsi foarte stinghiriți în planurile lor, ba poate, dacă Rușii vor ști să tragă folos, întreaga față a războiului să se schimbe. Pentru cititorii noștri arătăm aici, după revistele militare, cum se compun cele 2 flote inamice.

Flota rusească e alcătuită din 49 vase și adecă sub Rodestwensky plecate din Libau :

Șapte vase mari de războiu: «Borodino» «Imperator», «Alexander III.», «Orel», «Knyaz», «Suvarov» (fiecare din aceste vase au câte 66 tunuri și câte 787 oameni); «Sissoi-Velikij» cu 38 tunuri și 586 oameni); «Navarin» cu 42 tunuri și 621 oameni); «Oslabai» cu 63 tunuri și 769 oameni).

Patru crucișătoare de prima clasă: «Dimitri Donskoi» cu 34 tunuri și 495 oamei), «Nakimov» cu 34 tunuri și 572 oameni), «Swetlana» cu 30 tunuri și 402 oameni), «Aurora» cu 40 tunuri și 570 oameni).

Cinci crucișătoare de clasa a doua: «Almaș» cu 8 tunuri și 336 oameni), «Semciug» cu 8 tunuri și 384 oameni), și «Don», «Ural» și «Kuban».

Patru vase de transport și unsprezece torpiloare.

La acestea se mai adaugă flota lui Dobrotwoski, care a plecat din Lieau la 16 Noemvrie, și la începutul lui Fevruarie s'a unit cu flota primă Baltică. În flota aceasta se flă: Două crucișătoare blindate: «Oleg» cu 34 tunuri și 573 oameni), «Kumond» cu 14 tunuri și 334 oameni). Un crucișător nechiurasant «Terek», apoi 8 torpiloare și 3 vase de transport.

La olalta flotă de sub comanda amiralului Rodestwensky se compune din 49 vase de războiu cu 900 tunuri și aproape 15.000 oameni.

Cuirasatele japoneze sunt în număr de 5, din care 3 de 14.000 tone: «Mikasa, Asai și Shi Kishima»: 2 de 12.000 tone: «Fugi și Yashima»; un al 6-lea cuirasat «Chiu-Yen», luat dela chinezi în 1894, e stricat și poate fi potrivit cu «Sissoi-Veliki» sau cu «Navarin». Afară de acestea mai au 3 păzitoare de coaste: «Hashidate», «Matsu-Shima Itsuku-Shima».

În total cuirasatele ruse duc 24 bucăți de 305 mm., 4 de 254 mm., și 75 de 152 mm.

Japonezii le opun 3 bucăți de 320 mm., 24 de 305 mm., 62 de 152 mm. și 46 de 120 mm.

Astfel forțele vrăjmașe sunt aproape egale.

Din punct de vedere al clasării vaselor nepotrivirea e însă mare.

Ru ii n'au decât 2 crucișătoare cuirasate: Dumitri-Donskoi și Nakhimof, două vase vechi din 1883 și 1885.

Ele, nici nu e de gândit că pot să se lupte cu cele 8 minunate unități moderne ale amiralului Togo: 6 crucișătoare cuirasate de 10.000 tone, de tipul lui Asama și Nishin și Kasuga de 7.500 tone: acestea sunt tot ce a născocit știința mai perfecționat.

Cele 12 tunuri de 203 mm., 24 bucăți de 152 și 120 mm. ale cuirasatelor ruse sunt slabe față de cele 32 tunuri de 203 mm. și 93 bucăți de 152 mm. ale crucișătoarelor cuirasate japoneze.

Flota rusă nu are decât 6 crucișătoare apărute: două singure, Aurora și Oleg, au o artilerie destul de puternică. Iemchug și Izmurud de 3.000 tone, sunt minunate ecleroare, foarte rezezi, dar artileria lor nu e destinată decât să se lupte contra torpiloarelor. Svetlana și Almaz sunt iachturi armate tot ca și crucișătoarele.

Flota japoneză cuprinde 7 sau 8 crucișătoare apărute, mai slabe ca cele ruse, dar mai puternic armate.

Torpiloarele ruse și japoneze sunt la fel. Singura deosebire este că amiralul Rodjestwensky are 12 pe când amiralul Togo are 50. Ea e totuși destul de simțitoare. În fine, cele două flote au un număr neterminabil de transporturi. Avantagiul, și în această privință e de partea Japonezilor.

Din punctul de vedere material, superioritatea Japonezilor este netăgăduită. Dar în o bătălie navală numărul tunurilor și al vaselor nu e decât un element secundar.

Factorul principal este valoarea echipagiului și a șefilor.

Amiralul Rodestwensky este cunoscut ca un șef priceput, iar soldații Ruși sunt cunoscuți ca viteji.

Amiralul Togo a arătat deja ce poate, iar Japonezii știu sau să moară sau să învingă.

Aceasta e starea actuală a celor două flote dușmane, care din ceas în ceas așteaptă să se ia la luptă.

Iată acum, după niște date oficioase trimise din Petersburg ziarului din Paris «Matin» de către corespondentul său, cari ar fi pierderile Rușilor în oameni și bani până astăzi:

La Saho 45.000; la asediul Port-Arthurului 45.000; Liaoyang 25.000; Haiciveng 15.000; Vafancu 4.000; în munții-Dalin 2.600; Turenciveng 2.600; Dasiciao 2.400; Sisian 260; Gaidju 240; Lupte pe mare 9.900; Sandepu 10.000; Total 162.000.

Mai trebuie adăogați prizonierii, morții și răniții în lupta dela Mukden 175 de mii. S'au transportat apoi până la Ianuarie, în Rusia răniți 100.000. Peste tot: 435.000.

Va să zică Linievici mai are o armată de 300.000.

Au pierdut Rușii însă foarte mult și materialicește. În ruble următoarele ar fi pierderile rușilor:

Calea ferată manciuriană 254 milioane; Cheltuielile pazei căii ferate 46.000.000; Pagubele pricinuite de Boxeri 70.000.000; Orașul Dalny și portul 28.000.000; Intăriri provisorii pe lângă calea ferată 11.000.000; Portul Port-Arthur și cheltuielile 500 milioane, Peste tot: 900.000.000.

Numai războiul a înghițit următoarele sume: Cheltueli de războiu 570.000.000; Nuoii datorii de stat 150.000.000; 1.480 tunuri

pierdute 10.000.000; Corăbii comerciale confiscate 10.000.000; Perderile flotei 160.000.000. Peste tot: 900.000.000.

Va să zică întreg războiul a costat pe Rusia până acum mai mult de două miliarde ruble, aproape 4 miliarde lei.

C. C. Pop-Tașcă.

Joi, 7 Aprilie, M. S. Bunul nostru Rege a împlinit 66 de ani. Toți Români iau cu drag parte la această sfântă serbare.

Dea Dumnezeu ca încă mulți ani să putem serba această aniversare, pentru binele și fericirea poporului Român.

TEATRU LA SATE

Tinerii din Comuna Plopi-Slăvitești, jud. Teleorman, elevi ai școalelor Superioare de arte și meserii, Seminar, Comerțiu, Normală, Liceu, Agricultură, împinși de dorul de a răspândi cât mai mult lumina la sate, au hotărît să dea serbări teatrale, din câștigul cărora să se pună bazele unei biblioteci, care bibliotecă după dorința consătenilor lor, va purta numele de «Mihail Vlădescu», actual ministru, dorință care prin generositatea d-lui vlădescu, va fi ușor îndeplinită.

Pentru a-și împlini cât mai curând frumosul scop, au hotărît pentru vacanța Paștelui două serbări: una, în ziua de 18 Aprilie cu piesele: «Vlăduțul Mamei», «Rămășagu» și «Monoloage»; a doua, în ziua de 22 Aprilie cu piesele: «Nunta Țărănească», «Tândală și Dracu», «Mai ad'una» și «Monoloage».

În lipsa lor din Comună, afacerile Bibliotecii, vor fi conduse de d-nii N. Achimescu în unire cu cei ce vor voi a se interesa de bunul mers al bibliotecii. Sala de teatru va fi în casele d-lui N. Achimescu care prin nemărginita bunătate, a binevoit a da tot concursul tinerilor acum ca și altă dată.

Prețul locurilor: Stal I, 1 leu, Stal II, 50 bani, Stal III, 25 bani.

Danțul va urma ambele serbări.

Afară de acestea, ce vor avea loc seara, vor da și altele două ziua dacă timpul va fi frumos și cu intrare liberă.

— Sătulul la flămând nu crede.

Societăți economice la sate.

Bilanțul băncii populare «Unirea», din Comuna Poroina-Mare, jud. Mehedinți, încheiat la 31 Decembrie 1904:

ACTIV	
Cassa	1.427,71
Imprumuturi	14.327,—
Mobilier	236,80
Total	15.991,51

PASIV	
Casa centrală	2.000,—
Vărsăminte	7.780,60
Dividende	546,—
Fond de rezervă	124,91
Dobândă pe 1905	723,—
Depozite	4.723,—
Dobândă la depozite 6%	94,—
Total	15.991,51

Profit și Pierderi.

DEBIT	
Mobilier	26,30
Cheltuieli generale	74,10
Dobândă la depozite 6%	99,—
Salarii	37,60
Fond de rezervă	60,45
Beneficiu net	546,—
Total	843,45

CREDIT	
Dobânzi	739,75
Comision	99,70
Taxa de înscriere	4,—
Total	843,45

Țarul Rusiei a decorat cu crucea Sf. George pe doi Români Basarabeni cu numele «Câmpeanu» și «Țaranu». Acești doi Români s'au purtat foarte vitejește în vestitele lupte dela colina Putilov. Ei au cucerit un tun dela Japonezi

* * *
Inspectoratul învățământului privat din Ministerul Cultelor a luat dispoziția ca toate cererile de scutiri de taxe a elevilor pregătiți în particular, cari voiesc a-și trece examenul în Iunie, să fie trimise Ministerului cel mult până la 15 Aprilie, pentru ca în caz când nu le-ar fi aprobate, să aibă timp pentru plata taxei.

* * *
Cererile celor ce voiesc a-și trece examenul ca pregătiți în particular în Iunie, însoțite de Recipisa Casei de Depuneri și Certificatul clasei precedente, se primesc numai până la 30 Aprilie. Orice cerere făcută după această dată va fi respinsă.

* * *
Ministerul Domeniilor va împărți celor ce vor voi a se îndeletnici cu cultivarea gândacilor de mătase, câte 10 grame sămânță.

Prin noul budget, al Minist. Cultelor și Instrucțiunii publice, s'a creat o direcțiune anume a învățământului profesional, s'a completat serviciul registraturii și s'a creat un serviciu nou numit al INFORMAȚIUNILOR.

Serviciul informațiilor are menirea de a da deslușiri oricărei persoane ce se va adresa înscris Ministerului, cel mult în 4 zile dela prezentarea hârtiei și prin aceasta a pune capăt mulțimei de interesați cari umplu astăzi sălile Ministerului.

MULȚUMIRI

Pr. Nicolae Barzeanu, paroh al comunei Zavalu, județul Dolj, aduce prin aceasta mulțumiri publice următoarelor persoane: d-lui Florea Cârneanu și soției sale, care au dăruit bisericii o masă de pânză brodată, în valoare de 10 lei; familiei Ioniță Iancu din Gângeova, care a dăruit un rând odăjdii preotești, în valoare de 100 lei; familiei Ioniță Preoteasa din Gângeova, care a dăruit un potir, un disc, o steluță, o copie și o linguriță, toate de metal galben, în valoare de lei 80; precum și Constantin A. Rădulescu comerciant din urba Corabia, pentru că a oferit bisericii noastre, un sfeșnic de fer și o pereche cununii de metal alb, ornate cu lămâițe artificiale, toate în valoare de lei 20.

* * *

V. Nestor, învățător diriginte al școlii din Secu-Buhalnița, Neamțu, aduce cele mai vii mulțumiri Onor. Societății centrale agricole, care a dăruit 5 Kgr. lucernă pentru grădina școlară și d-lor Socecu et Comp. librari București, Ralian și Ignat Samitea, librari Craiova, care au dăruit pentru biblioteca școlii, primul 32 volume, cărți folositoare, iar al II-lea 7 volume.

NECROLOG

D-l Drăgoi, învățătorul școlii din Bucegea, Botoșani, și detașat la orfelinatul de fete al corpului didactic din București, a încetat din viață și a fost înmormântat la Cimitirul Sf. Vineri. Răposatul eră un foarte bun învățător și e regretat de toți câți l'au cunoscut.

A fost unul dintre luptătorii pentru întemeierea de bănci populare.

Să-i fie țărâna ușoară!

POȘTA REDACȚIEI

— D-lui **V. N. Niculescu**, Păunești, Putna — Albumul Sibian de cuseături naționale despre care s'a vorbit în No. 24 al revistei, costă 60 lei Informațiuni puteți avea la tipografia «Minerva», str. Regală București, sau la d-l profesor D. Comșa, Sibiu (Transilvania).

— D-lui **Voinea Ciurea**, Iași. — Ultima dată când trebuia să se tragă loteria Societății «Agrare», fiind și alegerea Comitetului, tragerea s'a amânat. Nu știm până acum pentru ce dată. În tot cazul, adresați-vă direct Societății, care e datoare să vă răspundă.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrador și casier*, Spiru C. Haret, fost *Ministru*, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost *Administrador al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române*, profesor la *Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost *Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru*, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, *administrador al Casei Școalelor*, profesor secundar; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membrii înscriși și cotisațiuni plătitte (urmare).

Petre Gârboviceanu, profesor și director de școală normală (București), 5 lei; Maria Gârboviceanu (București), 3 lei; Petrică Gârboviceanu (București), 2 lei; Moga S. V., profesor (București), 2 lei; Dâmbeanu Gr., profesor (București), 2 lei; Bănulescu N., profesor (București), 2 lei; Georgescu C., profesor (București), 2 lei; Chelaru I. Gh., profesor (București), 2 lei; Sălceanu Ioan, profesor (București), 2 lei; Rait Francisc, profesor (București), 2 lei; Ionescu Dem., profesor (București), 2 lei; Pr. Econom G. Ionescu, profesor (București), 2 lei; Dima Cristescu, institutor (București), 2 lei; Ioan Ghiață, institutor (București), 2 lei; I. C. Costescu, student (București), 2 lei; Alex. Papilian, licențiat în drept (București), 2 lei; V. Mănescu, student (București), 2 lei; C. I. Șonțu, profesor (București), 3 lei; Dr. V. Oprescu, profesor (București), 2 lei; Bartolomeu Stănescu, funcționar (București), 2 lei; Gh. Moianu, profesor (București), 2 lei; Dr. Ioan Munteanu (Huși), 3 lei; Atanasie Popovici (Huși), 3 lei; Ștefan Popa (Huși), 3 lei; Economu Eremia Hagiu (Huși), 3 lei; Alex. h. Rășcanu (Huși), 3 lei; Archimandritul Veniamin Piticariu (M-rea Râșca, Suceava), 10 lei; Humulescu, călugăr (M-rea Râșca, Suceava), 2 lei; Teodosie Harcota, călugăr (M-rea Râșca, Suceava), 2 lei; Dumitrescu Teodosie, călugăr (M-rea Râșca, Suceava), 2 lei; Cernescu Ilie, călugăr (M-rea Râșca, Suceava), 2 lei; Popescu Damaschin, călugăr (M-rea Râșca, Suceava), 2 lei; Ciobanu Gh., călugăr (M-rea Râșca, Suceava), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 226; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.299 lei și 30 de bani.

(Va urină în numărul viitor).

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI

Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune » 3.955.688.76

Idem format din capi-
tal și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite . . . Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a «grindinei», contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca : «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Repre-
sentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

AVEM 6 ȘCOALĂ CRTODIXĂ

SÂNTA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I. Școală superioară de educație și menaj.

Limbile Franceză, Germană vor-
bite, muzică, pictură, pian, croitorie
de familie. Bucătărie, cultura gândă-
cilor și borangicului.

II. Croitorie practică. Se învață croi-
toria în 3 ani. Se lucrează rochiile bine
și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase,
stofe de haine și tot felul de pânzeturi
și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambi-
erapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăcit,
făcut caere și tors.

Se primește goșoi pentru tras
borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlii,

Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

52—12

Cel mai mare și vast magazin și singurul care *vinde eftin.*
Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii
din propria noastră Fabrică, luate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei 10.95, 11.95, 12.95, 13.95.
» » » Nasturi	» 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Lack cu Elastic sau Șireturi	» 12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	» 13.95, 14.95, 15.95.
» Chevreau cu Elastic	» 12.95, 13.95, 14.95.
» » » Nasturi	» 13.95, 14.95, 15.95.

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei 10.95, 12.95, 13.95.
» » » Botoni	» 11.95, 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» » » Colori	» 12.95, 13.95, 14.95, 15.95.
» Gems cu Nasturi și Șireturi	» 7.95, 8.95, 9.95.
Pantofi de Chuvreau albi decoltați	» 5.95, 6.95.
Idem cu Șireturi și Nasturi	» 6.95, 7.95, 8.95.
Idem de Lack diferite forme	» 5.95, 6.95, 7.95, 8.95, 9.95.
Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.	
In tot deauna se găsesc mari cantități de mănuși Glacé, Albe, Colori, și Negre pentru Dame	Lei 2.50.
» Bărbați	» 2.95.

Rupându-se la incercare, se dă altă
pereche.

Magazin la toate Sezoanele, Calea
Victoriei No. 27, alături de Poliția
Capitalei, București.

5%
Cupon de reducere pentru cititorii Albinei.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de
5% din prețurile însemnate, prezentând
cuponul.